

Kamu Emekçisinin Sesi

kamuemecisininsesi@gmail.com

facebook.com/kamuemecisininsesi

Sayı: 5

TOPLU SÖZLEŞME SÜRECİNE ŞİMDİDEN HAZIRLANALIM!

2001 yılında grev hakkı olmadan çıkarılan 4688 sayılı sahte sendika yasası ile amaçlanan sendika görünümü yandaş kuruluşları teşvik etmekte. Bu rolü önce Kamu-Sen (özellikle DSP-MHP-ANAP koalisyonu döneminde) daha sonra da Memur-Sen oynadı. Sendikalar emekçilerin hizmet üretiminden gelen gücünü kullanamıyor, toplu sözleşme sürecinde grev yapıp emekçinin hakkını söke söke alamıyor. Bu durumda devlet güdümlü sözde sendikalar kamu emekçileri için atama ve yükselmelerde kartvizit işlevi görüyor. Hal böyle olunca da Memur-Sen'in üye sayısı şiştikçe şişip AKP'yle toplu sözleşme adı altında danışıklı dövüş yapıyor. 2014-2015 yıllarını kapsayan "toplu sözleşme" enflasyon farkını hükümete hibe eden Memur-Sen başkanı Ahmet Gündoğdu, şimdi AKP'den milletvekili adaylığı ile hizmetlerinin karşılığını alıyor.

Geçtiğimiz 2 yılda yapıldığı gibi Memur-Sen'in ihanetini bütçe görüşmeleri sırasında yapılan protestolarla ortadan kaldırmak olanaksızdı. Zira danışıklı dövüş kamu emekçilerinin önemli bir çoğunluğunu oluşturan eğitim emekçilerinin tatilde olduğu Ağustos ayında yapılıyor. Grev ya da iş bırakma eylemleri fiilen imkansız hale getiriliyor. Sonrasında da atı alan çoktan Üsküdar'ı geçmiş oluyor. Ancak bu kader değil. Her türlü düzenleme kamu emekçilerinin hak aramasını, toplu sözleşmede taleplerini dayatmasını zorlaştıracak şekilde düzenlenmiş olsa da çaresiz değiliz ve bu durumu kabullenmemeliyiz. İhtiyacımız olan planlı ve programlı biçimde bu ablukayı aşacak bir hazırlık gerçekleştirmek.

Bunun için somut önerilerimiz var.

1. Toplu sözleşme süreci kamu emekçilerinin uzaktan izlediği bir süreç olmaktan çıkarılmalıdır. Bunun için:
 - a. Her işyerinde toplu sözleşme komiteleri kurulmalıdır.
 - b. Bu komitelerin üyelerine toplu sözleşme süreci, toplu sözleşme ile maaş zammının yanında dahil özlük hakları ile ilgili ne gibi kazanımlar elde edilebileceği konusunda eğitimler yapılmalıdır.
 - c. Toplu sözleşme komiteleri KESK'in öne süreceği taleplerle ilgili öneriler oluşturmalıdır.
 - d. Toplu sözleşme komiteleri diğer sendikalara üye ve örgütsüz emekçileri de sürece dahil etmeli ve tabandan başlayarak KESK'i sürecin odağı haline getirmelidir.
2. Sözde toplu sözleşmeyi gerçek bir toplu sözleşme yapmak grev silahını kullanmakla mümkündür. Bunun için:
 - a. Bahar aylarından başlayarak toplu iş sözleşmesinin Ağustos'ta değil okulların tatil olmadığı aylarda yapılması için kampanya düzenlenmelidir.
 - b. Hükümet buna yanaşmadığı durumda bile etkili bir mücadele yürütebilmek için Ağustos'ta toplu halde tatilde sağlık, belediye, büro emekçilerine ağırlık veren bir örgütlenme yapılmalıdır. Eğitim-Sen yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin eylemlere katılmak üzere planlama yapıları sağlanmalıdır.
 - c. Toplu sözleşmede taleplerimizin kabul edilmemesi halinde eğitim-öğretim yılının başlamasıyla birlikte uygulanmaya başlayacak süresiz bir grev ilan edilmelidir.
 - d. Toplu sözleşme komiteleri gelecekte alınacak grev kararlarında grev komitesine dönüşecek şekilde örgütlenmelidir. Bu komiteler tüm emekçileri grev hakkının yasal dayanakları ve meşruiyeti konusunda bilinçlendirmelidir. Olası soruşturma saldırılarına karşı ön hazırlıklar yapılmalıdır.

Bu Sayı

- Toplu sözleşme süreci
- Bütçe ne anlatıyor
- 13 Şubat işbırakma ve boykotu
- Kobani grevi tartışmaları
- Kamu emekçilerine baskılar
- Karma eğitim hedefte
- Öğretmenler nöbet tutmuyor
- Sağlıkta Cumartesi grevleri
- 15 Haziran 1991 Ankara yürüyüşü

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞME HAKKI İÇİN MÜCADELEYE!

KESK tarihinden...

8 Aralık 1995 yılında kurulan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), kamu emekçilerinin mücadele tarihinde merkezi konumda bulunan bir örgüt. Kamu Emekçisinin Sesi bültenimizde, KESK ve bağlı sendikalarının yürüttükleri mücadeleyi sahipleniyor ve bunu ileri taşımak için yer yer ciddi eleştiriler ileri sürüyoruz. Bu eleştirilerimize ciddi bir dayanak da, KESK'i KESK yapan mücadelelerin tarihi. KESK, bugünkü sendikal hat ile kurulmuş olsaydı, eminiz ki şu anda kendisinin hatırlamaya değer bir tarihi de olmayacaktı. Dolayısıyla KESK tarihinin önemli mücadelelerini her sayımızda sayfalarımıza taşıyoruz.

1991 yılının Ocak ayında yaptıkları Kamu Çalışanları Sendikal Haklar Mitingi'nin ardından kendilerine hükümet tarafından verilen sözlerin tutulmaması üzerine, kamu emekçileri, buldukları şehirlerden Ankara'ya doğru yavaş yavaş yürüyüşlere hazırlanmaya başladılar. Ankara'ya yürümek, kamu emekçilerinin fiilen tüm ülkede bir seferberliğe girişmesi anlamına gelirken, ülkenin dört bir yanından başkente yürünmesi, burjuva hükümetleri mensuplarının zihinlerinde "kötü" bir takım çağrışımlar yapmış olmalıdır.

Nitekim, kamu emekçileri yürüyüşlerine 15 Haziran 1991'de farklı illerden başladılar. Bir haftalık zorlu yürüyüşlerin ardından Ankara'ya vardılar ve soluğu Çalışma Bakanlığı önünde aldılar. Kendisi çalışmayıp, yanında çalışanların sırtından geçinen kimselerin çıkarlarını koruduğundan, "Çalıştırma Bakanlığı" olarak anılması daha makbul olacak olan bu bakanlığın önünde 20 bin kamu emekçisi toplandı. Hükümetin kamu emekçileri ile toplu sözleşme yapması ve sendikaları da bu anlamda yetkili olarak tanınması çağrısının yapıldığı eylem, hükümetin bu konuda girişimler yapacağını duyurması üzerine sonlandırıldı.

Büt

Devlet denilen şey, en yalın ifadesiyle toplumda her gün yaşanmakta olan sömür manlarda bunun için ortaya çıkmıştır ve emekçiler, çalışanların yarattığı zenginliğe tek başına değil, bu zenginlikten kendine düşen payı talep eder. Kimden ne kadar alacağı, o döneme göre değişir. Ama günümüzde emekçilerin mücadelesi geri bir düzeyde olduğunda, emekçilerden ve hatta çocuklarımızdan

Peki, burada bütçe ne yana düşer? Bu soruya cevap yok, ancak "muasır" batı medeniyetinin hakka dayanır. 13. yüzyıldan bu yana emekçilerin mücadelesinde, vatandaşların devletin geleneği gibi haklara sahip olmasıdır bu hakların kazanıldığı bu hak, günümüzde burjuva emekçilerden daha gerisine düşmemeleri gerekir. Emekçi sınıf mücadelesinin olmadığı koşullarda

Evet, sınıf mücadelesinde şu anda devletin hem de Türkiye'ye borç veren, sıcak parayı emekçilerin istiyorlar. O da hay hay diyor.

Mahallemizdeki aile hekimimiz günde 12 saat daha gerekiyor, günde 12 saat çalıştırılıyor. Ama AKP'nin bütçesine göre bir batılı emekçi için borçların ödenmesini bekliyoruz.

bunlar finanse ediliyor. Savunma Sanayi Bakanlığı fiyatı içinde bunun payını ödemektedir.

Bu uyarıları dikkate almak kaydıyla, Türkiye'de emekçilerin kuvvet maaşı, cop, TOMA'lar bu emekçilerin azalıyor (2006'da bütçede %5.2 iken 2007'de %2.5'e düşürüldü) kaldığını (çevreciliği bizden öğrenecekler)

Bütçeyi emekçi sınıfların iktidarı yapmaları için emekçi sınıfımız toplu sözleşmeler yapabilmektir.

Çe emekçilere ne anlatıyor?

söylersek, içinde bulunduğumuz dönümün beklisidir. Çok eski zaire halen de vardır. Nasıl ki patronlar başlarına el koyuyorlarsa, devlet alır. Biraz patrondan, biraz işçilerdeki sınıf mücadelelerinin seyrine Türkiye'sinde olduğu gibi sınıf mücadeleleri devlet bu payı biz işçilerden ve alır (sakızda bile KDV var).

urada tarihi gelişimini anlatacak yerinde bütçe, "bütçe hakkı" denilen süren uzun politik mücadelelerin ir ve giderlerini belirleme, denetlemek. Burjuvazinin aristokrasiye karşı azinin devletine karşı emekçilerin en ereken bir haktır. O kadar. Yoksa,

la, gider oyunuzu atarsınız, kim kazanırsa gider, patronların ağızına layık bir bütçe yapar, olur biter.

ngeler patronlardan yana görünüyor. Dolayısıyla, bütçe hakkı, kazanan sınıfın bir aracı oluyor. Hem Türkiyeli patronlar, arasını yollayan yabancı patronlar ve uluslararası finans kuruluşları, AKP'den bütçeyi kendi çıkarlarına göre şekillendirmeye

100 hastaya bakıyor, bir hekim daha gerekiyor, çocuğumuzun gittiği okulda bir sınıfta 60 öğrenci var, bir hoca ve bir derslikktan sonra, ısınması gayr-ı mümkün olan bir evde rutubet içinde yatıyoruz, sağlıklı barınma olanaklarına ihtiyacımız var. finans kurumu kadar olamıyoruz. Sanki alınan borçlar bizim ihtiyaçlarımıza kullanılmış gibi, tüm bu ihtiyaçlarımızın karşılan-ruz.

ayi Destekleme Fonu örneğin, bütçenin dışındadır. Milli Piyango biletinden alkollü içkiye kadar pek çok tüketim maddesinin z.

Türkiye'de bütçedeki genel eğilimlere bir bakalım. Bütçede kamu düzeni ve güvenlik hizmetlerine ayrılan pay (biber gazı, arada) yıllar itibariyle yükseliyor (2006'da bütçede %5.9 iken 2014'te %7.3'e çıkmış), sağlık hizmetlerine ayrılan pay ise 2014'te %4.6'ya düşmüş). Öte yandan, çevre koruma hizmetlerinin bütçedeki payının uzun yıllar boyunca %0.1'de çakılı k değişim gerçi) belirtilim.

adığı müddetçe bizlere düşen örgütlenecek mücadele ederek ve hizmet üretiminden gelen gücümüzle taleplerimizi dayattı-

Mesele budur. Bu yüzden, uzun yıllardır devlet bütçelerinde borç faizi ödemeleri o kadar baskındır ki, eğitim, sağlık gibi harcamaların yüzde kaç olduğunu konuşmanın çok bir anlamı bulunmamaktadır. Bir de uyarı yapmakta yarar var. Devletin bütçesindeki rakamlar bazen aldatıcı olabilir. Örneğin harcama kısmındaki rakamlar, harcamaların içeriğine dair gerçekleri gizleyebilir. Türkiye'de AKP döneminde eğitime ayrılan bütçe payının %10'lardan %16'lara çıkarılmış olması, AKP'nin artık ayyuka çıkan eğitimde gerileme politikaları ortadayken, olumlu bir tablo gibi okunamaz. Değerler eğitimi vermek üzere yeni kaynak ayrılması, Süleymanlı vakıflarla ortak projeler yapılması, süt, kuru üzüm, tablet ihaleleriyle yandaşlara kaynak aktarılması bütçede daha fazla eğitim harcaması anlamına gelir. Buyurun size eğitim harcaması artışı! Ama hala 330 bin öğretmen atanmayı milyonlarca öğrenci ise derslerinin boş geçmemesini ve nitelikli öğretmenlerden eğitim almayı bekliyor. Kamu emekçilerinin insanca yaşayacak ücret ve sosyal hakların iyileştirilmesi taleplerine tek bir cevap veriliyor: Bütçe yok! Bir diğer uyarı ise, pek çok harcama türünün, bütçe dışından da finanse edilebilmesi. Örneğin bütçede askeri harcamalar düşük görünür. Ama toplumun sahip olduğu başka kaynaklardan da

13 Şubat

Başlangıç Olsun!

Öğrencilerin eğitim sürecinde dinsel temelde ayrıştırılması, bilinçlerinin hura-felerle köretilmesi aynı zamanda nüfusun çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçilerin birliğini bölmenin temelidir. Eğitimin laikleştirilmesi, eğitimin hura-felerden arındırılması ve bilimselleştirilmesinin vazgeçilmez gereğidir. Ayrıca laik eğitim işçi ve emekçilerin sınıfsal çıkarları etrafında birleşebilmesini ve sömürüye karşı ortak mücadelesini kuvvetlendirecektir.

Bizler AKP hükümetinin bu tekçi, inkârcı dayatmalarına karşı mutlak surette bütünlüklü bir direniş ve mücadele hattı kurmak zorundayız. Bu bağlamda Alevi dernekleri ve Eğitim Sen'in örgütlediği 13 Şubat boykotu bu mücadelenin başlangıç noktası olarak görülmelidir. Pek çok yerde valiliklerin engelleme çabalarına, tehditlerine, polis saldırılarına rağmen on binlerce öğrenci ve öğretmen okullara gitmemiş, sokakları doldurmuştur.

Bu eylem Eğitim Sen'in son zamanlarda gerçekleştirdiği eylemler arasındaki etkili eylem olmuştur. Bir süredir eylemlerini planlarken Doğu-Batı ikilemi yaşayan ve sürekli yalpalayan Eğitim Sen, 13 Şubat'ta "Laik, Parasız, Bilimsel ve Ana Dilde Eğitim" talebi ile tüm emekçileri kesen bir hat örebilmiştir. Bu pratik bize, tabandan gerekli desteğin alındığında ve tüm emekçileri kesen ortak talepler etrafında hareket edildiğinde başarılı ve etkili eylemler yapılabileceğini bir kez daha göstermiştir. Eğitim Sen şimdi bu yoldan ilerlemeyi önüne koymalıdır. Bir yandan "Laik, Bilimsel, Parasız ve Ana Dilde Eğitim" talepli mücadele yükseltilmeli, diğer yandan da emekçileri ilgilendiren tüm sınıfsal talepler etrafında etkili eylemler örmeyi kendisine hedef olarak koyabilmelidir.

Tek Din, Tek Dil, Tek Mezhep Dayatmasına Karşı 13 Şubat'ta Boykottaydık!

12 yılı aşkın süredir tek başına iktidar olan AKP, bu süre boyunca kendi ayağına bağ olacak tüm engelleri kaldırdıktan sonra, özellikle son birkaç yıl içerisinde tüm gerici yüzünü daha net bir biçimde göstermeye başladı. Başlangıçta özellikle bürokrasiyi ele geçirmeye çalışan ve tüm kurumları tek tek kontrolüne alan AKP, son dönemde ise kendi varlığını daim kılacak yapısal değişimlere girmiştir. Bu yapısal değişimlerin temellerinden birisini de eğitimin dinselleştirilmesi hamleleri oluşturmaktadır.

AKP şefi Erdoğan'ın geçtiğimiz yıllarda dillendirdiği "dindar nesiller yetiştirme" söylemi bir nevi bu hamlelerin başlangıç noktası olmuştur. Özellikle bu söylemle birlikte eğitim alanında gerici adımlar hızlı bir biçimde atılmaya başlamıştır. İmam Hatipler yaygınlaştırılmış, seçmeli din dersleri adı altında tüm okullar İmam Hatip'e çevrilmeye çalışılmıştır. Nihayetinde geçtiğimiz Aralık ayında toplanan 19. Milli Eğitim Şûrasında ise iktidarın kafasındaki eğitimle ilgili tüm gerici planlar somut bir biçimde karşımıza çıkmıştır. Karma eğitimin kaldırılmasından, anaokullarında "değerler eğitimi" adı altında din eğitimine, ilkokulun ilk üç sınıfında zorunlu din derslerinden Osmanlıcaya kadar pek çok gerici hedef bu şûrada dillendirildi. Sadece dillendirilmekle de kalmadı, kararlar yasalaşmadan fiili adımlar da atıldı.

Tüm bu adımlar atılırken ise Aleviler ve Kürtler gibi ezilen halkların, inanç topluluklarının haklı talepleri görmezlikten gelindi ve geliniyor. Alevilerin zorunlu din derslerinin kaldırılması ile ilgili talepleri ve çözüm süreci diye adlandırılan, Kürt ulusal hareketi ile ilgili yapılan barış görüşmelerinin en önemli talebi olan ana dilde eğitim talebi de aynı şekilde görmezden geliniyor. Yani AKP hükümeti tek din, tek dil, tek mezhep dayatmasını sürdürüyor. Üstelik AKP bu dayatmayı ekonomik sömürü çarkını perdelemek için kullanıyor. Eğitimde atılan gerici adımların bir yüzü AKP'nin tekçi-bağnaz fikirleriyse diğer yüzü de bu alandaki piyasalaşma hamlelerini halkın gözünden gizleme çabasından başka bir şey değildir. O halde şunu açıklıkla belirtebiliriz ki eğitimde yaşanan gerici adımlara karşı mücadele etmek demek aynı zamanda eğitimin piyasalaştırılmasına karşı mücadele etmek anlamına da gelmeli, bu iki mücadele birlikte sürdürülmelidir.

8-9 EKİM KOBANİ GREVİ TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Suriye’de yaşanan iç savaşın dünyaya kötü bir armağan olarak sunduğu DAİŞ’in (IŞİD) sergilediği vahşi uygulamalar ve katliamlar, bütün insanlık tarafından olduğu gibi ülkemiz halkları tarafından da tepkiyle karşılandı. Ancak DAİŞ’in önce Şengal ve 2014 Temmuz ayı başlarından itibaren de Kobani’ye yönelik saldırıları ise ülkemiz halklarında ve özellikle de Kürt halkında büyük bir infial uyandırdı. Zira bu toprakların kadim halkı olan Kürt halkı için ülke “sınırı” kavramı geçmişten beri bir anlam ifade etmiyordu ve bu yapay sınırlar acının paylaşılmasını engelleyemedi. Nitekim özellikle DAİŞ ve diğer öteki gerici-vahşi örgütleri el altından destekleyen AKP şeflerinin yaptığı “düştü düşecek” tarzı açıklamalar ve Kobani ile Şengal’i görmezden gelme, diğer yerlerle bir tutma politikaları Kürt halkında büyük bir öfkenin birikmesine neden oldu. Ve bu öfke 6-8 Ekim tarihlerinde, mücadele tarihimize son dönemde Gezi ile başlayan halk isyanından sonra ikinci büyük isyan olarak adını yazdıran Kobani Serhildanını ortaya çıkardı.

Bu ülkedeki emek ve demokrasi güçlerinin hem Kobani’de hem de ülke içinde yaşanan gelişmeler karşısında sessiz kalması beklenemezdi. Nitekim de öyle oldu; tüm örgütler kendi güçleri oranında Kobani’ye destek verdi. Emek örgütlerinden KESK ise doğru bir tutumla 9 Ekim günü için ülke genelinde bir günlük “grev” yapma kararı aldı. Eğitim Sen ise bu “grevi” iki güne yaydı ve 8 Ekim gününü de eylem kapsamına dâhil etti. Ancak her ne kadar eksikler taşısa da özü itibarıyla doğru olan bu eylem, maalesef sendika içinde birçok tartışma yarattı ve önemli sayılabilecek bir kırılmaya neden oldu.

Emekçiler Rojava’ya Sahip Çıkmaya!

İSYANI DA SERHILDANI DA EMEKLE BÜYÜTELİM!

Yapılan eylemle ilgili en belirgin eleştiri -her ne kadar hiçbir grup tarafından açıkça ifade edilemese de- grevin gerekçesi üzerineydi. Kobani ile ilgili yapılacak bir eylemin üyelerin tamamını kapsamayacağı hatta özellikle ülkenin batısındaki şubelerde oldukça olumsuz karşılanacağı dile getirildi. Devamında ise sendikanın bir “Kürt” sendikasına dönüştüğü iddia edilerek, milliyetçi ve hatta ırkçı reflekslerle toplu istifa süreçleri başlatıldı.

Sendika içindeki politik gruplar ise -hatta HDP içerisinde yer alan gruplar bile- bu gerekçeden ziyade kararın alınış biçimini eleştirdiler. Özellikle Eğitim Sen içinde bu tartışmalar ayyuka çıktı. Neden KESK’ten farklı olarak iki günlük grev kararı alındığı sorgulandı. Bu soru grevin ertesindeki başkanlar kurulu toplantılarında sıkça tekrar edilse de ne genel merkez yürütme kurulu üyelerince ne de yurtsever emekçilerce tam bir izahatla açıklanmadı. Bu durum sendika içindeki yurtsever emekçilere yönelik eleştirilerin ortak tavra dönüşmesine neden oldu. Özellikle son seçim süreci ile birlikte Kürt hareketinin sendika içerisinde çok belirgin bir biçimde gücünü arttırmasına ve alınan tüm kararlara damgasını vurmasına duyulan tepkinin bir tezahürü olarak ortaya çıkan bu tavır maalesef eylemin haklı gerekçesini perdelemeye ve sendika içindeki şovenist damarları da güçlendirmeye başladı.

Öncelikle şunu açıklıkla belirtmeliyiz ki biz Devrimci Marksistler Kobani’de yaşanan katliamlar üzerine KESK’in aldığı karardan önce tüm sendikalara bütünlüklü bir politik grev yapılması çağrısı yapmıştık. Bu nedenle grevin gerekçesi ile ilgili açık ya da gizli ortaya konulan eleştirileri doğru bulmuyoruz. Gezi İsyanı günlerinde alınan grev kararı ne kadar doğru ve yerindeyse bu grevin de aynı derecede doğru ve yerinde olduğunu düşünüyoruz. Ancak sendika içerisinde yaşanan tartışmalar ve sendikadan toplu istifalara neden olan bu önemli kırılmanın nedenleri üzerine de kafa yorulması gerektiğini düşünüyoruz.

Devamı arka sayfada...

... Arka sayfadan devam

Biliyoruz ki sendikalar emekçilerin sadece ekonomik ve özlük hakları üzerine mücadele vermez. Sendikalar emekçiler için politik bir okuldur aynı zamanda. Eğer bir sendika hele de KESK gibi sınıf sendikacılığı yapmayı hedeflediği iddia edilen bir sendika üyelerini sınıf politikası bağlamında değiştirip dönüştürmeyi başaramazsa buna benzer kırılmaları sıkça yaşar. Emekçiler üzerindeki baskının her geçen gün arttığı, grev yasaklamalarının, sendikalara yönelik baskıların rutin hale geldiği, güvenlik yasaları ile açık faşizme varan uygulamaların görülmeye başlandığı böylesi bir dönemde KESK'in bu tarz kırılmalar yaşama lüksü yoktur. İçinden geçtiğimiz dönem yeni Gezilerin yeni Kobanilerin yaşanabileceği bir dönemdir. Bu nedenle sendikamız KESK hem teorik olarak hem de pratik uygulamalarıyla gerçekten emekçiler için bir okul olma vasfını geliştirmeli, buna yönelik hazırlıklarını yapmalıdır. Aksi halde sistemi krize sokan her gelişme her isyan, iç tartışmalar ve kamplaşmalarla heba edilecek, emekçiler üzerindeki baskı daha da artacaktır.

KAMU EMEKÇİLERİ ÜZERİNDEKİ BASKILAR!

Kamu emekçileri sınıf bilincinden yoksun, niteliksiz bir konuma sürüklenmeye çalışılmaktadır. Siyasi kadrolaşmanın sonucu hükümetin "tek tip memur" yaratma çabası ile tüm kamu çalışanları zorunlu bir asimilasyona tabi tutulmaktadır. Şüphesiz baskıcı ve anti demokratik yöntemler aracılığıyla bu durum için uygun ortam yaratılmakta ve kamu emekçileri iş güvenliği tehdit edilerek susturulmaktadır.

Kamuda çalışan emekçilerin şartlarının kötüleştirilmesi sistematik olarak yürütülmektedir. Dünya ekonomik krizinin karşısında sermayenin benimsediği politikalar her yerde kamu emekçilerinin mücadelelerle elde ettiği kazanımlarının yok edilmesini hedefliyor. Kamu emekçileri adeta devletin üzerinde bir yük gibi gösterilmeye çabalanmakta. Bu çabalara ideolojik alanda işçiler ve memurlar ikiliği yaratmak, kamu emekçilerinin ayrıcalıklı ve tembel çalışanlar gibi gösterilerek sınıf birliğinin ve bilincinin zayıflatılması eşlik ediyor.

Bu ortam kamu emekçilerinin sorunlarının daha da derinleşmesine neden olmaktadır. Birçok sektörde işler yetersiz personelle yürütülmeye çalışılmakta, eksikler sözleşmeli veya taşeron personel istihdam edilerek çözülmektedir. Kamu çalışanlarının birçoğunun servisleri yoktur, çalışma ortamları özel sektöre oranla daha bakımsızdır. Kendilerini geliştirmelerine yönelik imkanlar sunulmaz. İdari ve daha üst pozisyonlara geçmek için ise liyakat yerine torpil ve siyasi iktidara yakınlık gibi faktörler devreye girer. Bunun yanında kadın emekçilerin yükselmesinin önündeki engeller, düşük emekli maaşları ve buna rağmen rotasyon gibi sebeplerle insanların emekliliğe zorlanması, iş güvencesinin adım adım yok edilmesi, iş yerinde çalışanlar arasındaki uygulama farklılıkları ile kendini gösteren ayrımcılık, mobbing, fişleme bugün kamu emekçilerinin boynunu bükmektedir.

Kamu çalışanlarının şartlarının kötüleştirilmesi tüm toplumun şartlarının kötüleştirilmesi demektir. Çünkü eğitimden, sağlığa, güvenlikten, çevremize devletten kazanılan tüm hizmetleri yaratanlar kamu emekçileridir. Şüphesiz ülkenin kalkınması ve toplumun refahı için kamu emekçilerinin çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve siyasi kadrolaşmanın önüne geçilmesi gerekiyor. Baskı ve anti demokratik uygulamalarla hak arayışımızın ve örgütlenmemizin önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Örgütlenmemiz için uğraşılan bunca çaba aslında örgütlü olmanın gücünü bize göstermektedir. Bugün sendikaya üye olma, örgütlenme ve grev özgürlüğümüze engel olmaya çalışılmaktadır. Bu tehditlerin hiçbir yasal dayanağı bulunmamaktadır. Ancak örgütsüz ve yalnızlaşmış emekçiler bu baskılardan etkilenmektedir. İş ve ücret güvencesi ancak örgütlü mücadele ile sağlanabilir.

Bir Ba Karm

AKP hükümetinin son yıllarda S...
kı, dozu artan bir biçimde devam
rıyor. Öncelikle 12 Eylül'ün arm
okullarda zorunlu seçtirilen seç
Ders kitapları bilimselliğe aykırı
okulların birçoğu İmam Hatipler
ve daha kompozisyon, resim ya
pek çok şey...

Bunlar şimdiye kadar yapabildi
tim Şurasında öne çıkan iki baş
ma eğitimin kaldırılması. Osma
ması hayalleri uzun süredir va
derece tutarlı.

Karma eğitime karşı gerekçe ol
se yönelmesi sonucu derslerine
düşmesi. Yanlış anlamadınız.
eğitim sisteminin çürüklüğü de
lendirilmelerinde veya tecavüz
(‘devlet bakar’ demişti bir büyü
dınların kürtaj yaptırması. Ve bu
de hizmet üretmesi, kocasına
doğurup büyütmesi, ancak gere
katılması gereken kişi olarak gö
kadın hizmet eden ve cinsel ça
ha atmamalıdır. Dolayısıyla bu
rurlarsa arkadaşlık, dostluk ge
ederler. Oysaki genç yaşlardak
maları normal ve sağlıklı olan
davranacaklarını, arkadaşlık, d
varlık değil insan olarak görürle
kolojik sıkıntılara yol açar. Dah
lamlık bölünmesine yani kadınl

Karma eğitim son derece önem
tüm emekçiler olarak bu mevzi
maya karşı laik, bilimsel, paras
yiz.

Diğer Hedef: Karma Eğitim

Sünni-İslam temelinde uyguladığı ayrımcılık ve basım ederken en çok da eğitim alanında kendini gösteren zorunlu din dersleri yetersiz bulunarak seçmeli din dersleri öğretim programlarına yerleştirildi. Bu şekilde dini açıklamalarla dolduruldu. Ardından dönüştürüldü, okullara mescit zorunluluğu getirildi tartışmalarından gezilere, seminerlere kadar irili ufaklı

kları. Bir de henüz yapamadıkları var. Son Milli Eğitimlik gibi: seçmeli Osmanlıca dersi konulması ve karmanlıca meselesi yeni ancak karma eğitimin kaldırılması ve AKP'nin kadına yönelik bakış açısıyla da son

arak sundukları şey öğrencilerin ilgilerinin karşı cinse odaklanamamaları ve kürtajın küçük yaşlara kadar Onlara göre öğrencilerin başarısızlıklarının nedeni Kızıl karmadır. Küçük yaşta kız çocuklarının evde uğrayarak hamile kalmalarında ise sorun yok (görülmüş). Sorun sevgilisinden hamile kalan genç kadının sebebi de tabii ki karma eğitim! Bu, kadını evde itaat etmesi, cinsel ihtiyaçlarını karşılaması, çocuk sahibi hallerde ucuz veya esnek iş gücü olarak üretime geçen erkek egemen anlayışın ürünüdür. Onlara göre tartışmalar yapandır. Hamileyken gezmeme, kahkahanlıca anlayışa göre kız ve erkek öğrenciler yan yana oturtelemiyorlar, yalnızca cinsel dürtüleriyle hareket eden insanların karşı cinse (veya hemcinsine) ilgi duymaları. Ancak daha da önemlisi karşı cinsi tanırlar, nasıl çocukluk kurmayı öğrenirler. Karşısındakini cinsel bir şekilde. Bunun genç yaşta öğrenilememesi sosyal ve psikolojide de ötesi okul dışındaki yaşamın da haremlik sevgilerinin günlük yaşamdan dışlanmasına kapı açar.

li bir mevzidir. Başta eğitim emekçileri olmak üzere iştiraki savunmalı ve eğitimdeki gericiğe, piyasalaştırılmayı, anadilinde eğitim için yılmadan mücadele etmeli-

Taleplerimiz Karşılanana Kadar Okullarda Nöbet Tutmuyoruz!

Son dönemde az rastlanır bir biçimde eğitim alanındaki pek çok sendika ortak bir talebi dillendirmeye ve mücadele etmeye başladı.

Bilindiği üzere okullarda, özellikle teneffüslerde öğrencilerin kolaçan edilmesi ve ders ziliyle birlikte derse hazır hale getirilmesi için öğretmenler tarafından nöbet tutuluyor. Bu görev öğretmenlere büyük sorumluluklar yüklemekte, nöbet sırasında sürekli öğrenciyle karşı karşıya gelen öğretmenleri büyük ölçüde de yıpratmaktadır. Nöbet esasları ise yönetmelikte belirtilmemekte, uygulamada her okula göre farklılık göstermektedir. Bu farklılık kimi okullarda angaryaya ve mobbinge de kapı aralamaktadır. Yönetmelikte ise öğretmenin dersinin en az olduğu gününe nöbet konulacağı belirtilirken, fazladan yapılan bu iş için bir ödeme yapılmamaktadır.

Sendikalar ise bu konuda, genel olarak her nöbet için 4 saatlik ek ders ödenmesini talep ediyorlar. Talep yerine getirilene kadar ise ayda bir hafta nöbet tutmayacaklarını (Türk Eğitim Sen) veya aksatacaklarını belirtse de bu eylemler uygulamada pek yer bulamamıştı. Ta ki KESK'e bağlı Eğitim Sen talep karşılanana kadar nöbet tutulmayacağını ilan edene kadar. Şimdi Türk Eğitim Sen de aynı şeyi yapacaklarını ilan ediyor. Doğru olan budur. Gittikçe zayıflayan özlük haklarımız, eriyen ücretlerimiz için birlik olmalı ve mücadeleyi büyütmeliyiz.

Eğitim Sen'in nöbet konusundaki talepleri

- Nöbet hizmeti ortak-yasal bir zemine dayandırılmalı ve uygulamadaki farklılıklara son verilmelidir.
- Nöbet görevleri en fazla haftada bir gün olmak üzere, yönetmeliklerle koşulları belirlenmiş bütün öğretmenlere eşit olarak dağıtılmalıdır.
- Öğretmenlerin nöbetçi oldukları günlerde ders ve diğer görevleri azaltılmalı, öğretmenin nöbeti sırasında dinlenecek zaman ve mekân yaratılmalıdır.
- Nöbet hizmeti angarya olmaktan çıkarılıp "fazla mesai" olarak kabul edilmeli ve 4 saat ek ders ücreti ödenmelidir. Ayrıca ek ders ücretleri iki katına çıkarılmalıdır.

Nöbet Dayatmalarına Karşı Her Cumartesi Grev!

AKP hükümeti iktidara geldiği günden beri en büyük hamlelerini sağlık alanında gerçekleştirmiş ve bunu sözde Sağlıkta Dönüşüm Programı olarak adlandırmıştır. Bu programın ilk adımını ise sağlık ocaklarının kapatılıp yerine Aile Hekimliği sistemi getirerek gerçekleştirmiştir. Sağlık Ocak'ları koruyucu sağlık hizmetlerinde çok önemli bir yer tutarken yerine Aile Sağlığı Merkez (ASM)'lerinin kurulması koruyucu sağlık hizmetlerine önemli bir darbe vurmuştur. Tüm bunlar yetmezmiş gibi AKP bu defa Ocak ayından beri yeni bir genelgeyle ASM hekim ve hemşirelerini hafta sonu nöbet tutmaya zorlamaktadır.

Zaten son dönemlerde aile hekimliği alanında yaşanan ve sürekli olarak değişen uygulamalar var olan sorunları daha da arttırmaktadır. Çıkartılan genelgeyle beraber uygulanmaya çalışılan nöbet dayatması beraberinde fazla mesaiyi, angaryayı, esnek ve kurlsız çalışmayı getirmektedir. Üstelik bu durum belirsizlik taşımasıyla ve ne kadar süre devam edeceğinin bilinmemesiyle de sağlık emekçilerinin gelecek kaygısı taşımalarına sebep olmaktadır. Bu yüzden ASM'lerde çalışan yaklaşık elli bin sağlık emekçisi Ocak ayından itibaren Cumartesi gününe konulan nöbetlere gitmemektedir. Genelge geri çekilinceye kadar da gitmeyeceklerdir. Üstelik Cumartesi ilan edilen grevlere katılım yüzde 80, bazı illerde yüzde 90'a varmaktadır.

Grevlerin bu kadar güçlü geçmesine rağmen hükümet kanadı her hangi bir geri adım atmamış üstüne üstlük grevlere katılımın fazla olmasının da verdiği kızgınlıkla; "Sağlık ocakları bundan sonra Pazar günleri de açık olacaktır" diyerek tehditleri arttırmıştır. Bu yalnızca kızgınlıkla sarf edilmiş bir cümle değildir! Gelecekte yapılacak olan tam da budur! Bu uygulama esnek ve kurlsız çalışmayı getirmektedir derken tam da bunu söylemek istemiştir sağlık emekçileri ve SES (Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası).

Bu yüzden sağlık emekçileri olarak koruyucu sağlık hizmetlerini baltalayan nöbet dayatmasına karşı tüm ASM ve TSM'lerde hizmet üretmiyoruz!

- İş bırakıyoruz çünkü; var olan sağlık ocakları acil hizmeti verebilecek teknik donanıma sahip değildir!
- İş bırakıyoruz çünkü; sağlık ocağındaki aile hekimi acil hizmeti verecek bireysel donanıma ve deneyime sahip değildir!
- İş bırakıyoruz çünkü; acil müdahale edilmesi gereken hastaya müdahale edilmediğinde yaşam için önemli olan 15 dakika harcanmış olarak hasta hayatına mal olacaktır!
- İş bırakıyoruz çünkü; hafta içi 3 bin hastaya bakan bir doktorun Cumartesi nöbetinde nüfusu 24 bin olan bir semtte bir hekimin bakması teknik olarak mümkün değildir!
- İş bırakıyoruz çünkü; bu uygulama ile beraber hem sağlık emekçilerine esnek çalışmanın kapısı aralanmış olacak hem de hasta hayatı tehlikeye girecektir!

Mesele yalnızca hafta sonu nöbete gitme meselesi değildir. Burada tamamen hizmet alacak olan hastanın niteliksiz bir sağlık hizmeti ile hayatının tehdit edilmesi söz konusudur. Ayrıca aile hekiminin asıl yapması gereken koruyucu sağlık hizmetlerinde aksamalar meydana gelecektir!

Bunun için sağlık emekçileri diyor ki; Herkese eşit, ulaşılabilir, yaygın, parasız ve nitelikli bir sağlık hizmeti!

Aile hekimliğinde hafta sonu nöbet dayatması kaldırılсын!

Performansa ve rekabete göre değil insanca yaşayacak bir ücret!

Muayenehanecilik değil koruyucu sağlık hizmeti! Koruyucu sağlık hizmetleri için daha fazla bütçe!

Eleman değil sağlık emekçiyiz! Kurlsız çalışma değil güvenceli çalışma!

Sınıf mücadelesi uğruna tüm imkanlarını seferber eden bir sendikal anlayışın oluşturulması için, sınıf için sendika!